

ned, må det gøres. Vi anerkender argumenterne om, at det må forventes, at skaderne kan anmeldes inden for denne kortere frist.

De øvrige tekniske ændringer samt præciseringen af begrebet stormagtskrig har vi ikke kommentarer til. Derfor: Dansk Folkeparti ønsker at gå positivt videre med lovforslaget.

Carina Christensen (KF):

Jeg skal gøre det lige så kort som de øvrige partier og blot meddele, at også Det Konservative Folkeparti kan tilslutte sig forslaget.

Kl. 10.10

Ole Sohn (SF):

Som jeg har sagt et par gange før, skal det ikke blive en vane, men i denne sag støtter vi ligesom Det Konservative Folkeparti også forslaget.

Naser Khader (RV):

Jeg skal også gøre det kort. Det Radikale Venstre støtter også lovforslaget og har ingen indvendinger.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det var dog en ubegribelig konsensus her fra morgenstunden. Også Enhedslisten kan støtte forslaget.

Betina Hoffmann (KD):

Jeg vil i tråd med de andre partier blot sige, at vi støtter forslaget og ikke har nogen bemærkninger.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne for den positive modtagelse af forslaget, og vi kan jo se frem til en hurtig udvalgsbehandling.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 23: Forslag til lov om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love. (Offentlighed i retsplejen).

Af justitsministeren (Brian Mikkelsen, fg.).
(Fremsat 8/10 2003).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Birthe Rønn Hornbech (V):

Forslaget om ændring af retsplejeloven er en udvidelse af et af hovedprincipperne i dansk retspleje, nemlig princippet om offentlighed.

Når offentlighed i retsplejen er fastsat i grundloven, skyldes det jo, at det er en meget vigtig form for demokratisk kontrol, at borgerne kan følge med i, om alt går rigtigt til i en retssal, så f.eks. den tiltaltes rettigheder ikke knægtes.

Med forslaget her sker der ud over en direkte udvidelse til dokumentadgangen for så vidt også en ophævelse af pressens monopol på den, idet enhver nu kan gøre sig bekendt med dommerkendelser. Det er noget, vi i Venstre har kæmpet for i årevis, for hvis man virkelig skal kunne forstå retsvæsenet, er det nyttigt, at man som borger kan gå direkte til kilden. Jeg skal ikke lægge skjul på, at i Venstre har vi et ønske om, at man med tiden går meget længere, så domme og kendelser kan aflæses direkte på internettet.

Vi er selvfølgelig klar over, at det rejser nogle problemer omkring anonymisering, og vi kan derfor også tiltræde forslaget om, at offentliggørelse selvfølgelig skal medføre anonymisering. Vi er altså meget tilfredse med, at der sker en væsentlig udvidelse af offentligheden. Men over for hensynet til den demokratiske kontrol, kontrollen af, at alt går rigtigt til, er der selvfølgelig nogle hensyn til privatlivets fred. Vi mener i Venstre, at forslaget ikke er vidtgående nok, og vi vil stadig arbejde for at få større offentlighed. Men som forslaget ligger nu, har det en indbyrdes god balance mellem hensyn til undtagelserne.

Vi er helt opmærksomme på, at der er nogle, der vil være meget utilfredse med og have nogle principielle indvendinger mod, at man i civile sager skal kunne aftale lukkede døre. Dertil er imidlertid at svare, at justitsministeren selv har gjort meget ud af, at vi skal prøve at finde andre måder at løse konflikter på, og jeg heller ikke er i

tvivl om, at det ligger i tiden, at flere og flere vil benytte sig af mulighederne for retsmægling, mediation osv. Det er en udvikling, vi bestemt tilslutter os, så derfor kan bestemmelsen om lukkede døre ikke ses isoleret.

En af farerne ved offentlighed i retsplejen, i hvert fald sådan som pressen i opfører sig i disse moderne tider, er, at offentlighedsprincippet bliver til en gabestok, specielt for tiltalte og ofre. Det vender vi os kraftigt imod, og det er også derfor, vi kan tilslutte os det forslag, som siger, at man ikke skal kunne fotografere de tiltalte, de domfældte og ofrene på vej til og fra retten.

Jeg kan se, at nogle medier betragter det som en forfærdelig indskrænkning af offentligheden, og dertil er at sige: Der er intet, der forhindrer de medier i sagligt og ordentligt at beskrive, hvad retssager principielt drejer sig om, og dertil behøves aldrig et foto af en sigtet eller et offer, der har gemt sig bag en vindjakkehætte. Det er komplet unødvendigt.

Kl. 10.15

Jeg synes, det er godt, at den regel kommer ind, og Venstre kan tilslutte sig forslaget i sin helhed.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Kunne jeg få fru Birthe Rønn Hornbech til at sige lidt mere om, hvad det er, Venstre er utilfreds med?

Det er også vores vurdering, at der er rigtig gode ting i forslaget, og at der er noget, der er problematisk. Men jeg har lyttet meget til medierne, som trods alt er dem, der i høj grad skal tilgodeses med offentlighedsbestemmelsen.

Venstre siger, at forslaget slet ikke er vidtgående nok for dem, men man tager det, som det kommer. Det var den melding, jeg hørte: Vi er tilfredse med det, vi kan få nu, og så vil vi gå videre. Kunne vi ikke få bare to-tre eksempler på, hvad man kunne ønske sig, hvis man kunne komme længere? Ellers kan jeg ikke rigtig se for mig, hvordan man kan gøre det med tryghed og i den positive ånd, som fru Birthe Rønn Hornbech lægger op til, hvis det ikke er andet end bare et vagt løfte.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu er det jo et regeringsforslag, og jeg kan ikke afgive løfter på regeringens vegne. Det, jeg kan sige, er, hvad vi i Venstre arbejder for, og det er

jo, at på lang sigt skal dommene kunne offentliggøres på internettet.

Vi skal jo skelne mellem borgernes adgang til at få fat i en dom – der er ikke en offentliggørelse, for man går op og henter den på dommerkontoret – og den rene offentliggørelse. Det er noget, jeg har interesseret mig for i mange år, og derfor ved jeg også, at der er en masse problemer i det. Hvor meget skal anonymiseres og hvordan, skal der laves resumeer, hvordan bliver forholdet mellem de domme, der ligger på internettet, og domssamlinger, osv.?

Jeg sad faktisk i går og gik ind på Domstolsstyrelsen og de forskellige retter. Her kan man se, at der allerede er nogle retter, der offentliggøres mere end andre, og det er klart, at det er en udvikling, der skal skubbes på, så alle retterne i højere grad bliver så forbrugervenlige, at de giver oplysninger om retslistor osv. på deres hjemmeside.

Det er slet ikke alle, der gør det nu, men det er en udvikling, vi i høj grad vil skubbe på. Men også af ressourcemæssige grunde kan vi altså ikke fra den ene dag til den anden offentliggøre samtlige domme på internettet, og der er som sagt også en række principielle problemer, der skal diskuteres først. Men vi mener, at det er den vej, man skal gå.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det er ikke for at genere, men jeg synes, det er en lille smule nøjsomt.

Jeg troede faktisk, at offentliggørelse på internettet udelukkende var et ressourcspørgsmål, og at det lovforslag, der ligger her, ikke ville forhindre en sådan offentliggørelse, hvis man var i stand til det rent ressourcemæssigt. Jeg går ud fra, at det kan laves, for ellers har jeg misforstået det. Det har jeg muligvis også, men jeg går altså ud fra, at sådan noget kan laves.

Udenrigsudvalget har lige været i Vietnam, hvor vi også interesserede os for retssystemet, fordi det er en del af de danske bistandsprojekter. Her talte vi netop meget om mangelen på gennemsigtighed, at man ikke havde adgang til dommene osv., og der blev svaret, at nu var man ved at lægge det på internettet, og så kunne man hoppe alle led over. Det synes jeg ikke var tilfredsstillende, og hvis det nu bliver sådan hos os, at vi måske engang ad åre kan nå det, som Vietnam mener må være minimumskravet til retssikkerhed med hensyn til dommene, synes jeg, vi har et problem.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Hvad er det, vi taler om? Taler vi om, hvilke muligheder der er som følge af dette lovforslag?

Det var ikke kun det, jeg talte om. Jeg talte om, at på lang sigt er det rimeligt, at det simpelt hen pålægges retterne at føre en bestemt politik, og det rejser nogle principielle problemer.

Jeg ved ikke, hvordan retssikkerheden er i Vietnam, men i vort land er det jo noget, der skal ses fra mange sider: Hvis retssikkerhed taler vi om? Den demokratiske kontrol taler for en meget vidtgående offentlighed, men over for det står altid hensynet til privatlivets fred.

Kl. 10.20

Jeg synes, at nogle af de ting, der kan stilles spørgsmål om i udvalget, er: Hvilke muligheder får retterne for offentliggørelse på internettet? Hvilke muligheder får almindelige mennesker på internettet? Hvilke principielle problemer vil en egentlig domsdatabase rejse? Det er behandlet i nogle betænkninger, men det er jo netop noget, vi kan spørge justitsministeren om, så vi, om jeg så må sige, kan komme længere omkring i udvalgsarbejdet, end lovforslaget går. Det er jo en værdig opgave for Folketinget, så skal vi ikke være enige om det?

Formanden:

Fru Margrete Auken for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det synes jeg bestemt vi kan være enige om. Jeg synes, det er et glimrende formål for vores udvalgsarbejde at se, hvor langt vi kan gå.

Fru Birthe Rønn Hornbech fremtræder jo også her som den, der er meget godt inde i tingene. Noget af det er lidt svært, så lad mig spørge på denne måde: Lovforslaget tvinger ikke retterne til at gå på internettet, men er det på nogen måde sådan, at det blokerer for, at tingene kan komme på internettet, sådan som det ligger her og nu? Det har jeg ikke opdaget. Hvis man ønsker at gå det skridt videre, at nu vil man lægge tingene på internettet, er det så ikke muligt, hvis L 23 bliver gennemført?

En stor del af den diskussion, vi får med medierne, vil præcis handle om en vis retsbeskyttelse. I Vietnam slås man med retsbeskyttelsen af staten over for borgerne, og hensynet til staten er faktisk en ret stor del af vores problem. Jeg vil bare spørge – Vietnam eller ikke Vietnam – er

der noget i det foreliggende forslag, der forhindrer, at retterne kan gå på nettet med deres domme?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er pænt af fru Margrete Auken at sige, at jeg ved så meget om det, men det er også derfor, jeg er lidt forsigtig med at udtale mig. Sådan er det jo, og det ved fru Margrete Auken også fra sit eget område, teologien: Jo mere man ved, jo mere bliver man i tvivl – uden i øvrigt at sammenligne jura og teologi.

Der er jo allerede domstole, som sender dommene ud. Hvis man går ind på Højesterets hjemmeside, kan man se, at der er sket en revolution i de senere år, og det er en glimrende udvikling. Men det, jeg siger, er bare, at hvis vi skal pålægge retterne det, mener jeg også, at der skal fastlægges en politik, som f.eks. helt klargør: Hvad omfatter anonymiseringen? Skal det være alle domme? Det vil kræve meget store ressourcer osv., og det er netop, fordi jeg har tænkt det igennem, at jeg siger, at det problem kan vi ikke løse allerede nu. Men jeg synes, det vil være godt at tage det op i udvalget.

Formanden:

Så kan vi gå videre i ordførerrækken.

Pia Gjellerup (S):

Det er for længst afsløret for alle, der måtte lytte til eller se med på denne debat, at det er et afgørende og principielt lovforslag, vi behandler her.

Det har været undergivet et meget grundigt forarbejde med betænkning fra Retsplejerådet, det er et meget omfattende lovforslag, og det er også derfor, der kan stilles mange spørgsmål. Der kan være mange afvejsninger, og der kan være mange finesser, som vi her ved en principiel førstebehandling ikke har det fulde indblik i eller styr på, og derfor kan jeg også forudse, at vi efterfølgende får en ret intens og grundig behandling i Retsudvalget og også mulighed for at stille nogle spørgsmål – ikke alene til lovforslaget, men måske også til det videre arbejde, som vi må se for os i forlængelse af behandlingen af L 23, og som allerede er blevet vendt i den første ordførers indlæg.

Jeg tror også, det muligvis kan være nyttigt – det må vi se på i udvalgsarbejdet – at inddrage nogle eksperter og andre til at give en yderligere belysning af emner, som vi måtte komme i tvivl

om undervejs, især om, hvor stor rækkevidden af dette lovforslag er.

Offentlighed er grundlæggende i både retsplejen og forvaltningen i et demokratisk retssamfund, og offentligheden i retsplejen har flere formål. Det ene er at sikre, at mennesker ikke bliver undergivet hemmelig retspleje, og hvad deraf følger, og at man ikke fuser; så der sker noget, der ikke burde være sket. Hemmelig retspleje er en virkelig ubehagelighed, som man selvfølgelig kan undgå ved at have en vidtgående offentlighed.

Når jeg bruger ordet vidtgående, er det jo, fordi vi alle ved, at der er nogle begrænsninger i offentligheden, fordi der også er nogle hensyn, der skal varetages over for de mennesker, som er involveret i retssagerne. Når vi taler om straffesager, kan det være såvel dem, der er under anklage, som de mennesker, der er forurettede eller forulempede i forbindelse med den sag, der er til behandling. Her er der et dobbelt hensyn at tage.

Kl. 10.25

Endelig er der det hensyn at tage, at vi generelt har brug for, at der er indsigt i, hvordan domstolene arbejder, og indsigt i, hvordan dommene omsættes til virkelighed. Det er af betydning, for at befolkningen generelt kan have en høj tillid til domstolenes arbejde, så domstolene ikke er et fjernt retsvæsen, men faktisk opleves som domstole for os alle. Derfor er offentlighed meget væsentlig, men området indeholder altså også nogle modhager.

Jeg vil gerne på Socialdemokratiets vegne give et overordnet positivt tilsagn – både med hensyn til behandlingen af aktindsigtsspørgsmålet og udvidelserne med hensyn til, hvordan domme og øvrige dokumenter kan videregives. Her vil jeg også gerne understrege, at vi mener, at spørgsmålet om anonymisering er meget velbehandlet og velbelyst og også velafbalanceret i både Retsplejerådets betænkning og i selve lovforslaget. Det er jo sådan, at offentlighed ikke er til for at skabe underholdning, men for at skabe viden, indsigt og tillid til retssystemet.

Vi vil gerne være med til diskussionerne om de yderligere teknologiske skridt, der kan tages, når det drejer sig om indsigt i videregivelse, søgning, nyttiggørelse af de forskellige domme og øvrige dokumenter, der ligger fra domstolene, så vi kan komme ind i et videre arbejde.

I forlængelse af den debat, der var efter Venstres ordførertale, vil jeg gerne sige, at jeg tror, at vi på dette tidspunkt har fundet et leje, hvor vi

kan overskue, hvad det er, vi bevæger os ind i, når det gælder muligheder for en teknologisk videregivelse. Der kan være videre skridt at tage, men det tror jeg vi skal vente med til næste omgang. Det gælder også spørgsmålet om videre overvejelser angående lyd-, billed- og referatbåndanvendelse i retssalene. Vi lavede nogle nye regler i 1999, og vi har brug for at vurdere reglerne og se på spørgsmålet om, hvordan mediernes opgave i den sammenhæng bliver tilgodeset på en måde, som er acceptabel og realiserbar for medierne.

Jeg vil gerne på Socialdemokratiets vegne sige meget klart, at vi finder, at det forbud mod fotografering ved retssalene, der lægges op til, kan vi stå ved. At gøre det kan være ganske uværdigt og antage karakter af folkedomstole. Til gengæld vil jeg gerne afslutningsvis sige, at vi har et problem – ikke nødvendigvis et, der ender med, at vi har en anden holdning, end det der lægges op til i forslaget, men i hvert fald en stærk tvivl om de lukkede døre ved parters oplæg til dommere i civile retssager. Her er vi stærkt i tvivl, og vi vil også benytte lejligheden til at se på den udvikling, der i øvrigt er med dørlukninger og navneforbud i forbindelse med domsforhandlinger. Vi har en fornemmelse af, at det faktisk er i vækst, og det mener vi ikke er acceptabelt.

Men generelt en positiv holdning, også til nogle af de lidt vanskeligere emner i forbindelse med offentlighed.

Per Dalggaard (DF):

Lovforslag nr. L 23 er et forslag, der giver borgerne større aktindsigt i civile sager og straffesager, såfremt de anmoder herom, og grundlaget for lovforslaget er bl.a. Retsplejerådets betænkning 1427. Hensigten med L 23 er således en modernisering af retsplejeloven.

Et ønske om større åbenhed i alle sider af det offentlige administrering af samfundslivet afspejles i lovforslaget, og det skulle efter regeringens opfattelse i sig selv give en større tillid til retsvæsenet. Det synspunkt kan Dansk Folkeparti tilslutte sig.

Enhver vil som udgangspunkt have ret til at få udleveret en kopi af domme og kendelser i både civile sager og straffesager. Dog må sagen ikke være ældre end 1 år, og hvorfor nu det? Hvorfor ikke 1½ eller 2 år? Er 1 år ikke lige lovlig lidt? Det synes jeg vi skal drøfte under udvalgsarbejdet.

Når det gælder den fjerde statsmagt, massemedierne, er der dog en undtagelsesbestemmelse. De kan få udleveret sager og domme, der er mere end 1 år gamle, når det gælder journalistisk eller redaktionelt arbejde, og også rent forskningsmæssigt arbejde kan medføre, at man kan få udleveret sager, som er ældre end 1 år.

Kl. 10.30

Jeg og Dansk Folkeparti finder det i orden, at massemedierne og selvfølgelig forskerne får denne mulighed, men jeg vil kraftigt anmode justitsministeren om også at undtage medlemmer af Retsudvalget for denne restriktion, denne 1-års-regel, således at vi også i gamle sager kan søge inspiration til den lovgivning, vi gennemfører her.

Men det er ikke kun 1-års-reglen, der i dag volder problemer for Retsudvalgets medlemmer. Den ret, journalister har til at få udleveret sager, har medlemmer af Retsudvalget ikke, heller ikke med den nye lov.

Jeg har tidligere prøvet at få aktindsigt i en straffesag fra Odense. Det lykkedes aldrig. Den dommer, der havde med sagen at gøre, mente ikke, at mit ønske om dette var velbegrundet, selv om jeg oplyste, at det var et led i mit lovgivningsarbejde, og at netop den sag, jeg forespurgte om, handlede om grov vold udøvet af en andengenerationsindvandrer mod sin noget yngre danske kæreste; kriminelle handlinger af den slags, som vi netop har stor fokus på her i Folketinget, og som vi derfor godt kunne bruge data og information om i dette lovgivningsarbejde.

Trods det mente denne dommer i Odense, at det havde jeg ikke nogen velbegrundet interesse i, og han afviste mit ønske. Han gennemførte en domshandling og sagde, at mit ønske ikke var velbegrundet. Det fandt jeg dybt krænkende, og jeg ønsker i forbindelse med reformen af den civile retspleje, at det skal laves om. Jeg vil derfor bede justitsministeren om at forholde sig til, om ikke medlemmer af Retsudvalget har et professionelt behov for at gennemlæse domme og retssager som et led i Retsudvalgets lovgivningsarbejde.

Som noget nyt i forhold til tidligere lovgivning ønsker Retsplejerådet faktisk en total anonymisering af domme og kendelser. Den er straks lidt sværere, for det vil sige, at en dømt pædofil ikke mere kan identificeres som den syge person, han er, og dermed kan man ikke dér, hvor han skal ansættes, identificere et sådant menneske, hvis der ikke bliver lavet en straffeattest.

Vi er udmærket klar over, at det ud fra et samfundsmæssigt ønske om at give en mand en ny chance anstændigvis ikke er en god idé at udbasunere en førstegangskriminels navn, men der er mange ting, der spiller ind her, og der finder vi også, at vi bliver nødt til at grave lidt mere i det under udvalgsarbejdet.

Vi mener også, at det fotoforbud, der er lagt op til, kræver en dybere undersøgelse og efterforskning i Retsudvalget. Vi er lidt skeptiske over for det fotoforbud, som loven her lægger op til.

Alt i alt kan vi sige, at der er nogle ting, vi finder behov for at undersøge nærmere i Retsudvalgets arbejde.

Helge Adam Møller (KF):

Den konservative folketingsgruppe kan støtte forslaget, som på en lang række områder sikrer, at arbejdet, der gøres, og de afgørelser, der træffes ved danske domstole, i fremtiden i langt større omfang end i dag kan komme til offentlighedens kendskab.

Hovedoverskriften for lovforslaget er offentlighed, åbenhed og aktindsigt, men der er selvfølgelig også enkelte områder, hvor offentligheden, eller pressens repræsentanter, får en smule mindre åbenhed end i dag. Disse få begrænsninger er sket efter nøje overvejelser over hensynet til de forskellige parter i en retssag. Det kan selvfølgelig diskuteres, hvor snittet skal gå, hvor balancen skal være mellem hensynet til fuld og hel offentlighed og så et hensyn til de personer, som er inde i retsmaskineriet. Men jeg synes, at snittet er lagt fornuftigt, således at vi nu samlet set får et retssystem, der svarer til det åbne og moderne samfund, vi har i 2003.

Lovforslaget svarer jo stort set til det lovudkast, som Retsplejerådet er kommet med tidligere i år. Det indeholder, som det allerede er fremgået af bemærkningerne fra de tre tidligere ordførere, en lang række konkrete forslag, som medvirker til at skabe den ønskede åbenhed.

Tiden giver kun mulighed for at kommentere et par enkelte forslag, men inden jeg gør det, vil jeg godt understrege, at en vigtig og helt fundamental værdi i et demokratisk samfund er, at man har offentlighed i retsplejen. Det er et af de områder, der adskiller et demokrati fra et diktatur. En øget offentlighed, som vi nu får i retssystemet, er jo med til at sikre en betryggende retspleje, bl.a. gennem den mulighed, der derved er for, at vi alle sammen kan kontrollere og eventuelt komme med kritik af de ting, der foregår.

Kl. 10.35

Så et par bemærkninger til enkelte af de konkrete forslag. Nogle har kritiseret – og det har også allerede været inde i debatten i dag – det forbud, der nu kommer, mod at tage tv-billeder eller fotos af personer, som er sigtet, tiltalt eller er vidner, og som er på vej til eller fra retsbygningen i forbindelsen med en straffesag.

Jeg synes, forbuddet er rimeligt. Det er jo alene en forlængelse af det forbud, der allerede er i dag, imod at tage billeder af de samme personer, når de først er inde i retsbygningen.

Formålet er at beskytte personer, som er pålagt at møde op i retten, mod den ofte ganske ubehagelige situation, det er at blive fotograferet i en så belastende situation.

Jeg tror i virkeligheden, at vi alle sammen på vores indre tv-skærm kan huske billeder, hvor forskellige mennesker løber spidsrod mellem kamerahold og fotografer og forsøger at gemme sig under en jakke, et tæppe eller lignende.

Misforstå mig ikke. Mennesker, der har begået kriminalitet, skal straffes, og straffen skal være konsekvent; det er et konservativt synspunkt. Men ligesom vi for mange år siden i Danmark har afskaffet gabestokken og det at løbe spidsrod mellem menneskemængdens stokkeslag, så er det jo rimeligt, at borgere, hvad enten det nu er vidner, sigtede eller gerningsmænd, slipper for denne krænkende oplevelse. De, der virkelig er skyldige, får jo deres straf af dommeren.

Til slut en stor tak, fordi der nu er kommet en § 41 d, der betyder, at den, som har været udsat for tyveri, vold, røveri eller tilsvarende, nu kan forlange at blive gjort bekendt med dokumenter, der vedrører hans eller hendes sag. Det ved jeg har ganske stor betydning for ofret og for ofrets pårørende i mange sager.

Sammenfattende er der altså tilslutning til lovforslaget, som jeg er helt sikker på vi vil gennemgå i en omfattende og også engageret debat i Retsudvalget og andre steder – dette, fordi nogle af paragrafferne afspejler en indbyrdes afvejning mellem en total offentlighed og åbenhed og så argumenter, der trækker den modsatte vej.

Jeg ser frem til denne debat. Jeg vil lytte med åbent sind til de argumenter, der måtte blive fremført.

Margrete Auken (SF):

Jeg nævnte lige før Vietnam, og jeg skal da gerne medgive, at så sent som under vores ophold i Vietnam troede jeg faktisk – det er længe siden,

jeg har beskæftiget mig med det her – at det var en selvfølge, at man kunne få fat i domme i Danmark, det troede jeg faktisk. Fordi det er så selvfølgelig, at man skal kunne det, sad jeg dér – og de kolleger, der var med, kan huske det – og harpede løs på de der arme vietnamesere, fordi de endnu var på sådan et ulandsniveau med hensyn til retssikkerhed, at man ikke kunne få adgang til domme.

Så har det jo været en underlig oplevelse virkelig at fordybe sig i vores system og blive klar over, hvor besværligt det har været at få adgang til domme, sådan at vi kan få en ordentlig fornemmelse af, hvordan retssystemet fungerer i vores land, når en retssag er færdig.

På den baggrund og som følge af en række andre ting, der også er blevet sagt af de forrige ordførere, må vi sige, at vi vil gå lidt mere stille med det en anden gang – ikke med idealerne, men med skinhelligheden, når det ser så utrolig blakket ud hos os selv. Det gør jo så også, at når man så først er blevet klar over det, er det jo umuligt at sige, at man ikke vil støtte det her. Jeg var ikke klar over, at tilstandene var så ringe, at det var så slemt, som jeg blev klar over ved at komme lidt mere ind i systemet. Så lad os skynde os med det.

Jeg er også godt tilfreds med i forlængelse af den debat, som jeg før havde med fru Birthe Rønn Hornbech, at man vil gøre meget for at gøre det yderligere nemt ud fra det overordnede princip, at offentlighed om vores retsplejesystem er en helt afgørende del af, at et demokratisk samfund kan fungere godt. Det står der jo allerede i den oprindelige grundlov. Det har stået hele vejen igennem, og vi er åbenbart bagud med at leve op til det.

Når det så er sagt, altså en støtte til forslaget, så synes jeg, at der er kommet meget relevant kritik frem af en række af de begrænsninger, der stadig væk er i det.

Jeg vil nævne et enkelt punkt, som ikke står i høringssvarene, så vidt jeg har kunnet se, og det er, at jeg stadig væk ikke synes, at vi har gjort nok for, at sigtede under selve retssagen kan få nok at vide. Jeg synes, der er for meget råddenskab i vores system efterhånden, hvor forsvareren ikke må fortælle sigtede, hvad man har adgang til. Nu letter vi på det, hvis ikke der er en forsvarer, i meget, meget milde sager.

Kl. 10.40

Men der er altså noget dybt betænkeligt ved, at den sigtede ikke kan kende sin sag ordentligt, for slet ikke at snakke om de sager, hvor ikke en-

gang forsvareren får det at vide. Da er vi ovre i det rent Kafkaske – altså hvad der kom med rockerloven og med terrorlovene er dybt betænkeligt, og der kan vi se, at der intet sker, for så vidt angår den del af offentligheden, som har at gøre med retssikkerheden, altså det, vi kalder retssikkerheden, når det drejer sig om, at sigtede personer ikke kan blive dømt for noget, som man ikke kan garantere, at de har gjort. Så det er det ene punkt, som jeg godt lige vil nævne.

Det andet punkt er spørgsmålet om de der tvistigheder, der skal kunne klares, hvis parterne bliver enige om, at de synes, det er fælt med den offentlighed. Det er klart, at der er nogle punkter, dem, som vi snakker om, at vi vil lægge over til mediering osv., som altså er af rent privat art, hvor det lyder udmærket, men der er altså også et problem i forhold til de lidt mere økonomiske ting, hvor jeg ikke ved, om jeg synes, man skal være glad for argumentet om, at hvis man ikke gør det, vil der bare blive endnu mere, der vil blive lagt hen til voldgifter.

Det synes jeg er noget af det, vi skal bore i. Hvor stor er tendensen til de voldgifter? Hvordan går det med det? Det har jo været klagen med hensyn til voldgifterne, at der var for lidt åbenhed omkring dem. Det er jo noget af det, man har kritiseret ved voldgifterne, at man ikke kunne få adgang til kriterierne for de afgørelser, der blev truffet ved voldgifterne, til den almindelige videreudvikling af vores retssystem.

Så vil jeg da godt sige, at jeg med omhu har læst Danske Mediers Forums kritik, for det er jo meget af det, der handler om dem. De er en part i det her, fordi det handler om offentlighed. Derfor synes jeg ikke, man bare skal sige, at det er de sædvanlige brokkehoveder, og at de heller ikke kan få nok. Det er en afgørende del af hele det her lovforslag, så der vil jeg altså love, true med, eller hvordan man nu vil formulere det, at jeg vil gå ind i de enkelte punkter i kritikpunkterne fra Danske Mediers Forum og undersøge, om det nu faktisk er sagligt, at man har lavet så mange begrænsninger i adgangen til at kunne informere offentligheden seriøst om, hvordan det går til.

Man skal jo hele tiden huske, at mange gange, når man blokerer for den saglige information, så åbner man op for den usaglige. Det er noget af det, vi er blevet gjort opmærksom på i SF med spørgsmålet om fotograferingsforbuddet, som i forvejen, tror jeg, kan blive svært at håndtere, for hvor stort er området, hvor er det henne osv., som også medierne gør opmærksom på?

Hvis man dertil lægger, at det er den snaske-de del af pressen, der er tale om her, så kan de nok så snaske-metoder få meget bedre vilkår, hvis de mere sobre metoder bliver forbudt. Det er sådan noget, jeg synes, vi også skal være opmærksomme på i den her sammenhæng.

Så vi er venlige og imødekommende, især fordi vi åbenbart har så mange lig i lasten, at det gælder om at få gjort noget ved det på det danske niveau, og så vil vi altså godt stadig væk have lov til at arbejde lidt med den kritik, der er kommet fra det mest relevante sted i forhold til den her lovgivning, nemlig fra medierne.

Margrethe Vestager (RV):

Da Det Radikale Venstres ordfører ikke kan være til stede på dette tidspunkt, skal jeg rede-gøre for partiets stilling til det fremsatte lovforslag L 23 om ændring af retsplejeloven.

Forslaget drejer sig i al væsentlighed om en udvidelse af offentlighed i retsplejen. Princippet om offentlig retspleje er grundlovsfæstet, og der er derfor al mulig grund til at hilse bestræbelserne på at udvide denne offentlighed velkommen. Det, der kan rejses diskussion om i forbindelse med dette lovforslag, er i høj grad de indskrænkninger af offentlighedsprincippet, som af forskellige grunde må følges ad med det helt overordnede princip om offentlighed i retsplejen.

At begrænse den almindelige adgang til aktindsigt i civile sager, når det drejer sig om meget personfølsomme og private afgørelser, f.eks. om forældremyndighed, er Det Radikale Venstre enig i. Også indskrænkninger begrundet i retens afgørelser om dørlukning og referatforbud finder vi rimelige.

Derimod kan vi frygte, at der er lige lovlig meget elastik i formuleringerne om, at aktindsigt kan begrænses efter en konkret vurdering, hvor der kan være tale om hensyn til sagers opklaring, statens sikkerhed, privates forhold eller erhvervsinteresser. Det samme gælder forslaget om øget adgang til at gennemføre dørlukninger i civile sager.

Vi vil under udvalgsarbejdet søge disse begreber præciseret. Vi er heller ikke overbeviste om, at en 1-års-grænse ved aktindsigt i straffesager er den rigtige. Vi vil gerne vide, hvad der skulle tale imod en længere periode med fuld aktindsigt.

Jeg vil ikke her gå i detaljer med samtlige øvrige forslag til øget offentlighed. Det Radikale

Venstre forholder sig generelt positivt til initiativerne.

Kl. 10.45

Imidlertid vil jeg gerne knytte et par kommentarer til de to forslag om begrænsning af pressens håndtering af materiale fra retssager.

Først anonymisering: Vi støtter kravet om, at offentliggørelse af materiale fra retssager skal foretages på en sådan måde, at sigtedes, tiltalte, forurettedes eller vidners identitet ikke fremgår. Der har været ubehagelige eksempler på, at visse medier har offentliggjort navne på vidner, på sigtede, der ikke var dømt, på forurettede, der således måtte se deres identitet udbasuneret i offentligheden i meget spektakulære sager.

Selv om vi ikke tror, at det er muligt helt at forhindre en sådan adfærd, er vi tilfredse med, at bestemmelsen er der. Det er os, der lovgiver, og det er vores opgave at sætte grænserne.

For det andet, fotografering ved retsbygninger: Det har vakt debat, at det nu foreslås forbudt at fotografere sigtede, tiltalte eller vidner på vej til eller fra retsmøder i straffesager, vel at mærke uden samtykke. Hvis den pågældende person hellere end gerne vil lade sig fotografere eller interviewe, er det klart en anden sag. Men i disse tider, hvor straffesager nærmest er blevet til fast underholdning i vores mediebillede, må det forsøges at skærme folk, der blot udfører deres borgerpligt – det er f.eks. at vidne – så de ikke eksponeres unødigt. Derfor støtter Det Radikale Venstre dette forslag.

Samlet set er Det Radikale Venstre positivt stemt over for forslaget, men vi vil dog søge nogle af elementerne nærmere belyst under udvalgsbehandlingen.

Line Barfod (EL):

I foråret diskuterede vi de lovtiltag, som et flertal i Folketinget vedtog, omkring øget hemmelighed i retsplejen, hvor man forringede folks retssikkerhed, og derfor er det da glædeligt, at vi nu kan stå og diskutere åbenhed og offentlighed i stedet, selv om det desværre ikke betyder, at folk, der er involveret i straffesager som sigtede, tiltalte, får mulighed for at få større indsigt. Man ændrer ikke på den hemmelige retspleje, man indførte i foråret.

Men de mange ting, der ligger i forslaget her omkring øget offentlighed, er på mange punkter et stort fremskridt. Som andre har været inde på, er der en del ting, vi skal have set nærmere på, drøftet nærmere, hvordan det præcis skal udfor-

mes, hvad konsekvenserne skal være, og hvordan de præcise formuleringer skal være.

I forhold til i større omfang at få adgang til domme er vi meget positive. Vi har flere gange arbejdet for, at der skabes en egentlig domsdatabase, og vi havde også debatten om det i foråret i forbindelse med det beslutningsforslag, vi fremsatte fra Enhedslistens side, hvor alle partier udtrykte, at de syntes, det var værd at arbejde videre med. Men man afventer jo stadig Domstolsstyrelsens arbejde på det område. Men vi håber, at det ikke tager alt for lang tid, før vi får en egentlig domsdatabase, så vi kan få offentlig adgang til, hvordan retspraksis egentlig er.

I den forbindelse har vi også undret os noget over denne grænse på 1 år, at straffesager kun skal være offentlige 1 år efter, at de er blevet afsagt. Rent praktisk er det jo også sådan, at hvis først de er blevet offentliggjort ét sted, vil det jo blive ved med at eksistere. Hvis de har været optrykt i en avis, eller hvis de er kommet med i en domssamling eller andet, så er de jo offentlige, og derfor er det umiddelbart lidt svært at forstå, hvad formålet med grænsen er. Selvfølgelig skal der være anonymisering osv. af straffesagen, men umiddelbart er det svært at forstå, hvorfor man lige har sat den grænse på 1 år, og hvad det konkret kommer til at betyde.

Så er der hele den generelle diskussion om forholdet mellem det vigtige princip om offentlighed i retsplejen og så omvendt hensynet til de personer, der er involveret. Spørgsmålet er, hvad det er, vi definerer som følsomme oplysninger osv., hvor bl.a. LO har rejst nogle spørgsmål i forhold til arbejdsretssager, som det er værd lige at kigge lidt nærmere på, så vi er sikre på, at vi på den ene side har adgang til, hvad det er, der ligger til grund for de domme, der bliver afsagt, så man kan se, hvad retspraksis er, og på den anden side sikrer, at meget følsomme personoplysninger ikke bliver offentliggjort.

Så er der den debat, som medierne har interesseret sig mest for omkring det her med at tage billeder af folk på vej til og fra retsbygningen. Jeg tror, at alle herinde er enige om, at den måde, som straffesager har udviklet sig på, så det er blevet ren underholdning, ikke er værdig, og slet ikke de scener, man ser, hvor fotografer står på ryggen af hinanden, og hvor folk prøver at gemme sig under jakker, tæpper osv.

Omvendt er det også et stort indgreb at sige, at man ikke må fotografere i det offentlige rum, og som det er påpeget, er det svært at se præcis, hvordan afgrænsningen er både i tid og sted. Der-

for er det noget af det, vi gerne vil se nærmere på. F.eks. kunne man se på, hvad det ville koste at ændre den fysiske indretning af retsbygningerne, så folk kunne ankomme på en lukket parkeringsplads, hvor pressen ikke havde adgang, og på den måde blive sikret.

Kl. 10.50

Så er der spørgsmålet om retsafgiften, hvor regeringen ikke følger Retsplejerådets forslag om at ændre retsafgiften på 175 kr. for kopier til i stedet at være et gebyr. Der er vi meget enige med de høringssvar, der er kommet, bl.a. fra Forbrugerrådet og SiD, om, at retsplejen altså ikke bør være et beskatningsobjekt. Som vi har diskuteret det også i forhold til andre retsafgifter, mener vi altså ikke, at man skal bruge retsafgifterne til at få penge i statskassen, det er ikke rimeligt.

Endelig vil vi gerne, som det også er påpeget i flere af høringssvarene, gøre opmærksom på, at hvis vi virkelig skal have det her til at fungere, og hvis vi tror på, at mange vil gøre brug af det, så kræver det også nogle flere ressourcer. Det håber vi at man også vil se velvilligt på og sikre, at der kommer de fornødne ressourcer, så at det, at vi nu åbner for, at mange flere kan få indsigt i retsplejen, ikke fører til, at retsplejen så bliver ringere, at der bliver længere ventetid osv., fordi man bruger ressourcerne på offentlighed og så ikke har ressourcer nok til at tage sig ordentligt af sagerne.

Men generelt set er vi meget positive over for forslaget.

Betina Hoffmann (KD):

Hos Kristendemokraterne kan vi sagtens støtte intentionerne i det her forslag, for offentlighed i retsplejen er et meget vigtigt princip, men vi har så også nogle ting, vi gerne vil have afklaret og have redegjort for, nogle få betæneligheder.

Forslaget kan måske synes lidt vidtgående, når det gælder aktindsigt i straffedomme, hvor der også skal tages hensyn til sigtedes, tiltaltes eller dømtes retssikkerhed. Den afvejning kunne vi godt tænke os at få lidt mere uddybet.

For det første med hensyn til tid, at det er sat til 1 år: Hvad er det, der gør, at man ikke kan opnå den samme offentlighed ved ½ år? Eller kan det være nødvendigt med måske 1½ år, det blev nævnt før? På hvilken baggrund er den tidsfrist fastsat?

For det andet kunne vi godt tænke os at få afklaret, hvilke personfølsomme oplysninger der

ikke skal undtages fra aktindsigt. Der tænker vi på sådan noget som religion, etnicitet, hudfarve m.v., som ellers normalt er beskyttede oplysninger, men som ikke er undtaget fra aktindsigten. Jeg vil også tillade mig at sætte spørgsmålstegn ved, om sådanne personfølsomme oplysninger kan benyttes til noget konstruktivt.

To forhold er blevet rejst i høringssvarene, som vi også synes skal overvejes. Det ene er sikkerhed for, at aktindsigt først kan opnås, når dommen er afsagt, af hensyn til vidner, og at der skal tages hensyn til efterforskning, sådan at aktindsigt først kan opnås, når alle sager i et straffesagskompleks er endeligt afgjort.

Vi kan helt tilslutte os forslaget om forbud mod fotografering. Af og til kan det synes, som om den sigtede eller tiltalte eller et vidne eller andre bliver udsat for en offentlig gabestok eller at skulle løbe spidsrod, som det er blevet nævnt før. Så vi vil gå positivt ind i udvalgsbehandlingen.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil også gerne indlede med at takke alle Folketingets partier for en ganske positiv modtagelse af lovforslaget. Jeg er glad for, at samtlige Folketingets partier deler regeringens interesse i at få moderniseret retsplejelovens regler om offentlighed i civile sager og straffesager, således at vi sammen kan sikre større åbenhed og indsigt i domstolenes arbejde.

Jeg må konstatere, at der med hensyn til langt de fleste af de forslag, som lovforslaget indeholder, sådan set er fuldstændig enighed i Folketinget om den balance, som regeringen har valgt at fremlægge, og som jo følger Retsplejerådets betænkning på alle væsentlige områder.

Jeg vil meget gerne her fra talerstolen fremhæve, at jeg især er meget glad for de positive tilkendegivelser, som er kommet fra alle partier, måske med undtagelse af en vis skepsis fra Dansk Folkeparti, for så vidt angår spørgsmålet om fotoforbud, det spørgsmål, som allerede har optaget dele af pressen. Jeg synes, det er godt, og jeg er meget glad for, at så stor en del af Folketingets partier har den samme opfattelse, som regeringen har haft, at det simpelt hen er uværdigt, og at medierne på det her område fuldstændig har sluppet enhver jordforbindelse og fornemmelse for anstændighed, når det gælder behandlingen af almindelige mennesker, som skal deltage i en af medierne meget omtalt sag ved domstolene.

Kl. 10.55

Jeg synes, at vi skylder hinanden den respekt, der er for almindelige menneskers integritet.

Som det også fremgår meget klart af lovforslaget, er det jo ikke sådan, at det betyder, at medierne ikke har mulighed for at dække sagen på en ganske fyldestgørende måde. Det er der masser af mulighed for, men vi undgår altså at genindføre den offentlige gabestok, som var praksis for flere hundrede år siden i Danmark. Så jeg er meget glad for de positive tilkendegivelser.

Så er der flere af ordførerne, der har fæstnet sig lidt ved en af de grænser, som lovforslaget opererer med. Det gælder straffesager, der er afsluttet for mere end 1 år siden, her er der ikke længere adgang til aktindsigt.

Det er selvfølgelig klart, at man altid kan diskutere, hvor snitfladen skal være for, hvornår det offentlige har en adgang i en aktuel retssag. Her har man altså peget på, at 1 år var en rigtig frist, ud fra at man kan sige, at så er det de aktuelle retssager, som er tilgængelige. Men jeg vil da meget gerne under udvalgsarbejdet medvirke til, at vi får det her område belyst endnu videre.

Det er selvfølgelig klart, at denne 1-års-grænse i nogle tilfælde måske ikke giver så meget mening. Der kan jo være sager, som er så spektakulære, og som optager pressen så meget, at selv efter 1 år vil det være ganske klart for offentligheden, hvem den pågældende person er – selv i anonymiseret form.

Men det, der i hvert fald er princippet, og som lovforslaget forsøger at dække, er altså, at der gives en øget adgang, men at der skal være en mulighed for, at som årene går, bliver den andel af befolkningen, som umiddelbart kan genkende den tiltalte, i det her tilfælde altså ud fra en anonymiseret domstekst, mindre og mindre.

Med andre ord mener vi, at – som jeg tror den konservative ordfører, hr. Helge Adam Møller, sagde det – naturligvis skal folk modtage deres straf, men man skal ikke have en dobbeltstraf i, at man 5, 10 år efter, at man måske har afsonet sin dom, igen skal igennem vridemaskinen i pressen. Jeg syntes, at 1-års-fristen som udgangspunkt var en klog måde at tilrettelægge det på, men det er naturligvis klart, at det er noget af det, der kan blive behandlet under udvalgsarbejdet.

Så vil jeg sige tak til fru Margrete Auken. Jeg synes, det var en meget åbenhjertig erkendelse af, at vi egentlig gik rundt og troede, at der var så meget åbenhed og offentlighed i Danmark, og at vi, når vi sammenlignede os med den store

verden, nok var langt foran. Jeg synes, det var meget åbenhjertigt her at erkende, at så langt har vi nok ikke været foran.

Jeg er da glad for, at vi i hvert fald tager nogle skridt i den rigtige retning med det her lovforslag, men det er naturligvis også klart, at man kan komme meget videre. I takt med at vi også får domstolene moderniseret på det rent elektroniske, it-mæssige plan, bliver der jo også yderligere muligheder i fremtiden.

Men som sagt tusind tak for de mange positive tilkendegivelser. Jeg synes, at på langt de fleste strækninger lyder det til, at der er en opbakning til den balance, som er i lovforslaget. Jeg vil gerne her positivt tilkendegive, at på de steder, hvor flere ordførere sagde, at det er noget, der skal dyrkes under udvalgsbehandlingen, vil jeg naturligvis velvilligt deltage i udvalgsbehandlingen og besvare de spørgsmål, der måtte være.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg vil spørge justitsministeren, om ikke vi kan få en lidt klarere tilkendegivelse af, at medlemmer af Retsudvalget har en lige så stor retlig interesse i at se sager, som journalister har.

Jeg finder det dybt krænkende, at Retsudvalgets medlemmer ikke kan få lov til at se domme, som journalister kan få lov til at se. Hvilken forskel er der på Retsudvalgets medlemmer og journalister? Vi forsøger jo trods alt at lave noget lovgivningsarbejde herinde, som bl.a. baserer sig på, hvad der tidligere er sket i konkrete sager. Så derfor har vi helt klart et behov.

Omkring fotoforbud vil jeg sige, at for det første tror jeg, det bliver uhyre svært at få det effektueret. Men vi er bestemt heller ikke glade for de scener, vi ser, hvor folk kommer ud med alt muligt over hovedet, skræmte af fotografernes blitz. Men jeg finder det vanskeligt at se, hvordan vi egentlig kan effektuere et fotoforbud med hensyn til f.eks. en eller anden given afstand fra retten. Vi kender jo alle de her paparazifotografer, som jo har telelins, der næsten kan se til månen. Hvordan skulle man næsten kunne få sådan noget effektueret?

Kl. 11.00

Justitsministeren (Lene Espersen):

Til Dansk Folkeparti vil jeg sige, at for så vidt angår det første spørgsmål, spørgsmålet om Retsudvalgets medlemmer, opererer lovforslaget med, at princippet om meroffentlighed nu bliver knæsat. Så der bliver et princip om, og der

bliver en langt øget mulighed, også for Retsudvalgets medlemmer, for at få adgang til domme, end det i dag er tilfældet. Så noget af, om man så må sige, den videnstørst, som måtte være hos Retsudvalgets medlemmer, vil blive slukket med lovforslaget, men den problemstilling, som hr. Per Dalggaard rejser her, er naturligvis noget, der kan blive dyrket videre under udvalgsbehandlingen.

For så vidt angår det andet spørgsmål, der drejer sig om fotoforbud, har jeg også bemærket, at dele af pressen har forsøgt at problematisere, at det skulle være et spørgsmål om, hvor mange meter man må stå væk fra en retsbygning, for at man, om man så må sige, overholder et fotoforbud.

Jeg synes, det er en pseudodiskussion. Det er meget enkelt at kunne konstatere, om en person er på vej ind for at vidne eller afgive forklaring i en retssag eller ej. Hvis en fotograf står uden for en retsbygning og tager billeder, er det jo fuldstændig klart, at det er med det formål at tage billeder af de mennesker, der deltager i den pågældende sag. Så jeg har meget svært ved at se, at denne pseudodiskussion, som nogle aviser forsøger at rejse, kan have noget på sig.

Det er meget enkelt. Hvis man står og tager billeder, så er det, fordi man ønsker at benytte de billeder i en beskrivelse af en sag, som pressen finder interessant at beskrive, og det er lige præcis dér, at fotoforbuddet finder anvendelse, uanset om det er 5 eller 10 m fra retsbygningen.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 24: Forslag til lov om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere. (Gennemførelse af ændringsprotokollen af 15. maj 2003 til den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme).

Af justitsministeren (Brian Mikkelsen, fg.). (Fremsat 8/10 2003).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg skal indlede med at sige, at Venstre kan støtte dette forslag, og jeg skal ikke gøre så meget ud af det. Vi havde jo en mere principiel diskussion om udleveringsloven for ikke så forfærdelig længe siden.

Forslaget går på, at udlevering ikke skal kunne afvises med henvisning til, at der er tale om en politisk forbrydelse, når der er begået grovere forbrydelser, for nu at sige det meget forenklet.

Som sagt har vi haft en længere diskussion om mange af de principielle problemstillinger i foråret. Det er ikke nogen stor lovændring, det her medfører. Den skal tjene som formål for, at vi kan tilslutte os en ændringsprotokol til terrorkonventionen. Så vi har ikke nogen problemer med at støtte det forslag.

Formanden:

Så er det hr. Per Kaalund som ordfører.

Per Kaalund (S):

Jeg kan på Socialdemokratiets vegne også give tilslutning og anbefale dette lovforslag.

Det er vigtigt, at alle internationale organisationer er med til at bekæmpe terrorisme. Som bekendt fik vi en udleveringslov revideret og vedtaget her i maj måned i år. Europarådet har en konvention om bekæmpelse af terrorisme helt tilbage fra 1978. I lyset af de hændelser, der var i USA i 2001, har man gået det hele igennem, og der kommer nu en ændringsprotokol.

Formålet med de ændringer er, som også fru Birthe Rønn Hornbech nævnte, at begrænse de deltagende staters mulighed for at afvise udlevering af sigtede og dømte med den begrundelse, at der er tale om politiske forbrydelser. Det kan dreje sig om både flykapring og boreplatformterrorisme og en lang række andre ting. Det